

רויטל שרון טסה לסיאול. במשך שנתיים התכוננה לאולימפיאדה. לפני שיצאה שוחחה עם רונן בר

יום שבת. יומיים לפני הנסיעה. רויטל שרון (כמעט 18) יושבת על המיזעור וועשה חשבוך נפש של כמעט 13 שנות התעמלות. הקרבת הרבה למען ההתעמלות. בתחילה לא קיבלתי תמורה, מלבד הסיפוק האישי שלי. רק בשנים האחרונות התחילו להגיע כל הצופרים של הנסיעות לחו"ל, הפירסום וההכרה הציבורית.

בכניסה לחדר לקה האורח בתרומה ריגועית. קירות ומרפס עמוסי מרליות, תעודות וגביעים. זו כבר השנה השנייה שהיא אלופת הארץ בהתעמלות מכשירים.

בגיל 5 חצי הציעה לי אחותי לניסוח חוגי התעמלות לילדות. ממש כן מיקרה הגעתי לכל הנושא. אחרי חודש כבר ידעתי שמכשירים זה אני. ההתחלה קשורה בעיקר בכישרון. לא צריך להשקיע הרבה, ואפשר לי היתמך בקלות כמה שאמאיטבע נתנה לנו. ההמשך דורש השקעה רצינית. כש ההורים עוררו לאורך כל הדרך. כש

הללו, וגם כעולמה של התגלית החדשה שררה בדירות. לדים קטנים בכדי תה ראו בה משהו אחר. זו שנוסעת לחוץ לארץ כל חודשים. זו היכולה לנצח רבים מהם ברצף, או אף בהדרות ידיים.

לא ליפול מהקורה

הרבה כמעט לא היו לה או. לא הרבה הסכימו לדבוק בייצור שנעלם מהשטח לעיתים קרובות כליכך. רק עם הזמן התאונה התמונה. אולם הסראומה לא נשכחה.

היום יש לה כמה אנשים, המחליפים לפעמים את תפקיד מישפתה, כשהיא נופלת מהקורה וצריכה המון עזרה כדי לחזור פיסית ונפשית לאולמות האדמונים.

ואיך מתרגלים את העמידה בלחץ הקהל? האם לא ירעדו לה הידיים כש תיקרא לעלות על מישטח התחרויות בסיאול?

לא מתחילים באולימפיאדה. צריך לעבור המון תחרויות קטנות ולהשתפך. המוסדות העמידו לרשותנו גם פטיכולוגית, שאיתה אנו משוחחות על בעיות. מנסות לפרוק את כל המיסענים שיש אצלנו על הלב. גם לבטים של גילה התבגרות נכנסים למיסגרת זו.

מבט כבוי בעיניים

שנים קודמות הושמעו טענות קשות כלפי מוסדות הספורט כאילו אינם מעניקים את התנאים האופטימאליים למישלחות. מה המצב היום?

אינני יודעת לגבי אחרים, אבל לי לא היו מעולם בעיות עם תקציבים. קיבלתי תמיד את מה שרציתי. רצינית סאונה או מסאז'ים, וקיבלתי הכל מיד. על הטענות לגבי מיספר המלווים מלווים של המישלחות (כמעט פי שלושה מהספורטאים) לא היתה מוכנה להגיב.

למרות התנאים הטובים, האם אינה חושבת שהיתה מגיעה ליותר, אילו היו מעניקים לה את חינוך

האורח ביקש את מיספר הטלפון בארץ לם המיוחד של רויטל בווינגייט, היא שאלה את אמא. לברוק שילדס יש סוכנת בדמות אמא, וגם אצל רויטל הסיפור דומה.

תמיד היתה התחשבות ועידוד. לא הייתי מגיעה לשום מקום, אם המישפחה לא היתה עוזרת. תמיד כשההורים תיכננו חופשה, הם חישכו שלא אהיה בבית באותו זמן. אם הייתי מגיעה, היו מכתלים הכל ונשארים איתי.

גם יפה גם שרירית

תלטת עליך — השאיפה להשיגם, השאיפה להיות יותר טובה. עוד לא הגעתי לשיא שלי. אני מק

רויטל שרון. גם כישרון אלוהי, כמו שפעם הגדיר אותה אחד המאמנים, וגם כן. זה קצת מפריע לי, להגיע לים, להישאר בביקיני ולראות מבטיסטר גות ננעצים בשרירים. עם הזמן התרגלתי, ושמת לי לב שיש הרבה בנים ש אפילו אוהבים שרירים נשיים. הנה, קח לדוגמה את החבר שלי...

החבר בן ה-22 מחכה בסאלון. רגיל לאנשים זרים הבאים לרויטל. תלמיד הסכניון נשאר בארץ ושומר אמונים לחברה במרחקים.

שנתיים הקדישה לתחרויות. היא נמצאת במירון מטורף אחרי הזמן, ר מסכימה לדרך החיים שבחרה לעצמה.

קור הגביעים והמדליות של רויטל אין לי שום סיכוי. אני רוצה רק להשיג ממוצע 9.4

הספורט הנהוג בארצות מיוחדת אירופה? ברור שהייתי מצליחה הרבה יותר. אבל אני רואה אותן בתחרויות, את הרוסיות והרומניות עם המבט הכבוי בעיניים, והתעמלות שלא נעשית בכיף. אני הצלחתי לשלב חיים רגילים עם הספורט, אבל הן הפסידו ילדות. גרות בפנימיה וזוכות בכל השפע של המיסטר. בגיל 22 הן הפכות לשבדכלי. אף אחד לא רוצה בהן יותר, כי אינן יכולות להמשיך להתעמל.

„אין לי סיכוי!“

רויטל היא מאווד כנה. היא לא ניסתה לבלבל איש בדיבורים על זכייה אפשרית במדלייה.

אין לי שום סיכוי. מעולם לא אמרתי שיש, ומעולם לא חשכתי על הכיוון. רוצה רק להשיג ממוצע 9.4 אמיתי. רואים שהתחרויות וההופעות מגיל 10 הצליחו להבליע את התהילה, את ילדותה. לידה יפה, בעלת שרירים. גם נקודת חן יש לה מעל ה-1.5 סנטר.

היא הצליחה למסגר בתחום הצר של שעות היממה את בית-ספר ואת החבר ואת המכשירים, הממלאים את כל הוויית עולמה. למה בעצם את מתעמלת? נשאלה.

ולמה כל אחד עושה מה שהוא עושה? ענתה. זו מין מחלה, שמש